

אם המיפלגות פושטות רגל -

יש למנות להם כונסיינכסים!

הם ניהלו את המשק המיפלגתי שלהם בחוסר-אחריות גמור, החליטו על פעולות שלא היה להן כספיו כספי, ונהגו בניבוח משוע.

ביובו זה הוא אחר מסומנייה היכר של החיים המיפלגתיים בי ארץ, מקיר אל קיר. נדמה שאין כימעט מיפלגה המכללת את מעי שיה כהיגיון כדשהו, תוך שאיפה לניהול רציונלי מן הסוג המקובל במשק הישראלי.

מחלה זו אינה נחלת המיפלגות הגדרי לות בלבד. לפני כמה ימים פירסמה מיפלגה קטנה - התנועה לזכויות האזרחי - חשבון שנתי של הוצאותיה. הפירסום נועד לשים קץ לריגונים בתוך

למיפלגה גדולה - כמו מיפלגת העבודה, חרות, הליברלים והמפ"ד - משלם הציבור בדרך זו מיליונים רבים.

אן נעלם כל הכסף הזה? מה טיב הקופה שהוא גשפך לחובה, הנראית כחבית ללא תחתית? המיפלגה הישראלית המצויינת היא גרעין של חוסר-אחריות. אין בה ניהול סדיר, ואין בה ביקורת יעילה.

חוק מימון הבחירות (להבדיל מחוק מימון המיפלגות בשאר ימות השנה) מחייב רישום מדוייק וביקורת קפדנית. אך שאר הכספים הזורמים למיפלגות,

עצמו בחר באותן מיפלגות. לפני זמן לא רב.

יש כאן? יש כאן כאלו שוד, ואין מעילה, מה יש כאן? חוצפה תהומית.

המיפלגות הגדולות טוענות שהן שקר עות בחובות. ומאחר שהן ממלאות תפקיד ציבורי, כך הן טוענות, מן הראוי שהציבור ישלם את החובות. אם לא ישולמו החובות, יחדלו המיפגות לתפקד. בלי מיפלגות - אין דמוקרטיה, משום כך, על-פי היגיון פשוט, חובה דמוקרטית היא לשלם את החובות. ראשי המיפלגות, המשלשלים את ידיהם לתוך קופת הציבור והמבקשים להוציא מתוכה בין 60 ל-100 מיליון לירות בי-מסווה של "הלוואה", ממלאים אך חובה דמוקרטית.

כיצד נודדו החובות האלה? מזה שנתיים פועל במדינה חוק מימון המיפלגות. באופן אוטומטי, בדייקנות של שעון, משלמת המדינה, באחד בכל חודש, לכל מיפלגה המיוצגת בכנסת, תשלום נדיב לכיסוי הוצאותיה. גם מי שמקבל את העיקרון של מימון ממדכתי למיפלגות (ובמדוי נות רבות נחשב הדבר כעיקרון דמוקרטי מתקדם) מוכרח להודות

ש אומרים שמעשה המיפלגות הגדרי לות, המבקשות לחלק ביניהן כמאה מיליון לירות מכספי המדינה, הוא בבחינת מעשה-שוד. האומנם?

הטלוויזיה הישראלית טורחת להראות לנו, מדיינים, מה זה מעשה-שוד. למעשה כזה יש תכונות מסויימות ומובהקות. השודדים מתארגנים במחתרת. הם חוריי שים את מזימתם בחשאי. בשעה היעודה הם מתפרצים לתוך הבנק, כופתים את השומר, פותחים את הקופה בעזרת חומר נפץ ובורחים עם הכסף, כשהמישטרה דולקת אחריהם במירוץ מטורף. כל התכונות האלה חסרות כאן.

ראשי-המיפלגות לא התארגנו במחתרת, אלא במקום הפומבי ביותר במדינה - מיוזון חברי-הכנסת. אין הם טיפוסים מן העולם התחתון, אלא שליטי העולם היעליון. הם לא כפתו את שומרי-הקופה. הדבר לא היה נחוץ. שהרי הם עצמם שומרי קופת-המדינה. ממילא אין גם צורך לפוצץ את הקופה. מפתח הקופה נתון בידיהם. הם יכולים להוציא מתוכה ככל העולה על רוחם. משום כך גם לא ירדפו אחריהם שומרי החוק. איזה חוק? הכנסת מחוקקת

תנו באקושיש!

המיפלגה, אך הוא נותן מקום לכמה שאלות חמורות. קשה להבין מה יש להתפאר בחשבון זה. מיפלגה של שלושה מנדטים בכנסת, שעבודתה הפרלמנטרית דלה ביותר, ו- תרומתה לאוצר-המחשבה המדיני קרובה לאפס, הוציאה בשנה אחת - שנה ללא בחירות - סכום הקרוב ל-700 אלף לירות!

בהשוואה למימדי המיפלגה, זהו סכום פנטסטי, המעיד על ביובו משוע.

גם המיפלגה-האחות, "תנועת שינוי", עוררה תשומת-לב בעיקר במסעי-פירסום מת בזבזניים. שלא היתה להם דוגמה בחיים המיפלגתיים. המקורות הכספיים של ביובו זה נשאר לזשים בערפל. חלק גדול מן הביובו של שני גופים אלה נראה כמיועד להרשים זה את זה, כהכנה לאיחוד ביניהם. עם כל הכבוד להחלטת ר'צו י שינוי להפגון בשערי הכנסת נגד "השוד המיפלגתי" - שתיהן היו מוטיביות לעשות איזו החליטו, ברי זמנית, לקצץ באופן דראסטי כי ביובו השורר אצדן.

כולל הכספים הממלכתיים, אינם מחייבים ביקורת אמיתית.

אנשי-המנגנון השולטים במיפלגה יכיר לים לחלק את הכסף בינם לבין עצמם, לטייל על חשבונם בחו"ל בליוויית הנשים ו/או הידודות, להעניק לעצמם, "הלוואות" לרכישת דירות פרטיות, לתחזיק ידירות במסווה של מזכירות ומשרתים פרטיים במסווה של נהגים, לשהות במשך שנים בנכר כ"שליחים", לכסות חובות פרטיים ולעשות בכסף כאוות נפשם.

זוהי האריסטוקרטיה האמיתית של המימסד - חבורת טפילים יקי רים.

במרוצת השנים נתגלו פרשות רבות מכל הסוגים האלה. הפירסום לא הניק לגיבוריהן, אלא אך הגביר את תיאבונם של אחרים לטפס בסולם המיפלגתי ול- הגיע אל שולי הקערה.

עכשיו מציגים את החשבון הי מצטבר בפני האזרח - אותן מיפי כן שאינו יכול לנסוע לחו"ל עד חשבון הזודת, שאשתו היא מז- כירתו היחידה, ושהנהג שזו חובש כובע של "אגד" או "רן".

עלים לרגע עין מן השחיתות הכללית השוררת בצמרת המנגנונים המיפלגי תיים. נניח, ברוח-לב, שכל החובות הי אלה אומנם נובעים מהוצאות לגיטימיות של פעולה מיפלגתית. כאשר עסק מיסחרי רגיל מוציא הוצאות העודות לנכרה עד הכני פותיו, הוא פושט-רגל. אין הוא יכול לרוץ אל קופת-המדינה ולקי כל צ'ק לכיסוי החשרש. ממנים לו כונסינכסים. גיבורי המיפלגות הוציאו - על-פי עדות עצמם - כספים שלא היו להם.

שיושמו בישראל הוא בגדר שעי רורייה.

מיפלגה קטנה, שיש לה נציג אחד בכנסת, מקבלת עכשיו 8750 לירות ל- חודש. אין זה הרבה. אבל סיעה שיש לה 50 נציגים בכנסת, מקבלת סכום זה פי חמישים. כאילו זקוק אותו עסי קנצ'יק, היושב במקום ה-50 והמרים את ידו כרובוט על-פי צו המצליף, לאותו סכום לשם הסברת עמדותיו כמו מיפלגה עצמאית קטנה, בעלת ייחוד רעיוני. השיטה כולה הומצאה כדי לי אפשר למיפלגות הגדולות להעי כיר לפיכך את כספי המדינה. עכ שיו מפתבר שלא די בכך, הן שקרי עות בחובות.

מניין, לכל הרוחות, צצו חובות אלה?

כוד אדם תמים לחשוב שכספי הי מימון השוטף לא הספיקו, בגלל ריבוי ההוצאות בתקופת הבחירות. אין מה לדאוג. בשתי מערכות הבחירות האחרונות פעל חוק מי מון הבחירות, המכסה ביר נדיבה את כל הוצאות הבחירות של הי מיפלגות המיוצגות בכנסת - נרי סף עד המימון הרגיל.

גם חוק זה מבוסס על המפתח השעורי רייתי, המאפשר לסיעה בעלת 50 מנדאי- שים להוציא פי-חמישים יותר מאשר סיעת-ייחוד. משום כך היו המיפלגות הגדולות משופעות בסכומי-עתק. לא היה להן הרבה מה לומר, אבל הן אמרו זאת ברעש גדול, ובהרחבה רבה. יש להוסיף על כך את כספי המימון ההסדרותי, המבוסס על אותו עיקרון שעורייתי, ואת הסכומים הכבירים שהי מיפלגות ה"ציוניות" מחלקות לעצמן מתחת לשולחן בסוכנות היהודית.

את החוק, ראשי המיפלגות הגדרי לות שולטים בכנסת.

יש כאן שוד, אולי זהי מעילה? לא, אפילו מעידה אין כאן. מה זאת מעילה? נניח שמנהליו של בנק שקועים בחובות. הם מחליטים לחלק ביניהם את רכוש הלקוחות, המופקד ב- כספות הבנק. הם פותחים את תיבות- הפלדה, מוציאים את התכשיטים והמטי מפתח הוגן, בהתאם לדירוג של המנהלים. האם יש כאן מיקרה כזה? בהחלט לא.

המדינה איננה בנק. הכספים שבידיה לא הופקדו בה מרצון, על-ידי לקוחות הרוחשים לה אימון. הכסף נלקח ממשלמי-המיסים בכוח, בתוקף חוק. את החוק מחרי קקת הכנסת. בכנסת שולטים ראי שייחמיפלגות. אם עולה על דעתם לחוקק חוק המאפשר להם לחלק פועלים את כספי הציבור, הרי הם פועלים בתוקף תפקידם.

אין ראשי-המיפלגות דומים, חלילה, לאנשי הצוות של אונייה, המחליטים למכור את האונייה בחו"ל, לחלק ביניהם את הכסף, ולברוח לארגנטינה. אין הם דומים גם לחבריה-המנהלים של בתי-חולים, המחליטים למכור את מלאי הרפואות, המוסד לנרקומאנים, כדי לכסות את החובות הפרטיים של ראשי-המחלקות. בחחלט לא מעשים כאלה הם כתייחוקיים. ואילו הכנסת אינה מסוגלת כלל לפעול בניגוד לחוק. הכנסת היא הייצרת את החוק. על כן, הכל בסדר. הכל חוקי. אין לציבור שום זכות להתמרמר, שהרי הואי